

[Indenrigsministeren]

måske også i andre tilfælde – som afviger fra de regler, der gælder i de øvrige nordiske lande, så har nordisk samarbejde ikke ret megen mening, og så viger man væk fra den linje, som i øvrigt har været gældende for samarbejdet inden for det nordiske.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg vil foreslå, at lovforslaget bliver henvist til behandling i folketingets indfødsretsudvalg, hvor der bl. a. på grund af forhandlingerne i den fællesnordiske embedsmandsgruppe kan finde en nærmere gennemgang af lovforslaget sted. Det vedrører jo et problem, jeg synes fortjener at bliver undersøgt bedst muligt.

Jeg tror nok, at man i forbindelse med dette lovforslag skal gå længere, end lovforslaget gør, derved at man giver det tilbagevirkende kraft. Hvor langt man skal gå, kan jeg ikke svare på. Det kan vi snakke os til rette om. Lad os drøfte lovforslaget ud fra en positiv indstilling, også ud fra den betragtning, at det nu ser ud til, at vi kan optræde på fællesnordisk basis. Det er meget afgørende inden for Norden, at vi optræder ens og giver vores borgere de samme muligheder.

Thomas Have (S):

Det er jo en sag, som vi har behandlet ved en tidligere lejlighed, og jeg skal ikke gentage de synspunkter, som vi fra socialdemokratiets side ved den lejlighed har fremdraget. Jeg kan helt og fuldt tilslutte mig de synspunkter, som ministeren har gjort gældende, men vi vil naturligvis deltage meget aktivt i det kommende udvalgsarbejde i indfødsretsudvalget.

Wissing (FP):

Da det er en genfremsættelse, vil jeg nøjes med at henvise til, hvad vi sagde ved behandlingen i sidste folketingssamling. Jeg forstår, at ministeren stadig væk har en del kritiske bemærkninger til lovforslaget. I fremskridtpartiet havde vi en meget positiv indstilling, og den har vi ikke ændret, så vi vil altså fortsat medvirke til en god behandling af sagen.

Henrik Toft (V):

Da mit partis ordfører, fru Mette Madsen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på venstres vegne fremsætte følgende bemærkninger:

Omkring ægteskabet som institution har vi i dansk lovgivning et sæt af regler, der fra tid til anden bliver afstemt efter de ændringer, der sker i samfundet. På ét område er der i stigende grad opstået behov for en beskyttelse af mor og barn, nemlig i de tilfælde hvor en dansk kvinde er gift med en udenlandsk mand. Ved uoverensstemmelser i sådanne ægteskaber sker det desværre ofte, at den udenlandske far uden den danske mors tilladelse bringer et eller flere af de fælles børn til sit hjemland, og den danske mor står i mange tilfælde magtesløs.

Allerede for en halv snes år siden blev disse familietragedier debatteret i Nordisk Råd, på hvis foranledning der nedsattes et fællesnordisk embedsmandsvalg, der skulle finde udvej for en løsning af problemet. Udvalgets betænkning kom i 1976 og var stort set en skuffelse, idet den løsning, man har anvist, var afhængig af den udenlandske fars tilladelse.

På foranledning af det konservative folkeparti har vi derfor sidste år i indfødsretsudvalget drøftet, om vi i Danmark skulle gennemføre automatisk indfødsret for børn af danske kvinder uden at afvente et fællesnordisk initiativ. Betænelighederne lå mere på europæisk end på nordisk plan, idet Danmark for få år siden har tiltrådt en Europarådskonvention, der henstiller, at medlemslandene ikke gennemfører lovgivning, der medfører dobbelt statsborgerskab. Derfor ønskede udvalget belyst, hvilke ulemper dobbeltstatsborgerskabet egentlig medfører.

Under udvalgsarbejdet kom flere af folketingets partier, herunder venstre, til det resultat, at det trods det dobbelte statsborgerskab var vigtigt at få lovændringen igennem allerede nu.

Jeg vil gerne understrege, at venstre ved denne stillingtagen ikke ignorerer den konvention, vi selv har tiltrådt for få år siden. Venstre gav netop af denne grund ikke tilslutning til det konservative lovforslag i forrige samling, men ønskede først en grundig undersøgelse af ulemperne ved et dobbelt statsborgerskab. Resultatet af denne undersøgelse var, at den eneste reelle ulempe synes at være dobbelt værnepligt, og denne ulempe skulle være imødegået ved lovforslagets punkt 2, hvorefter en person med dobbelt statsborgerskab inden sit 19. år skal vælge mellem de to nationaliteter. Andre ulemper